

Forhold for Danmark, nemlig Loven af 20de Juni 1850, har opfattet Begrebet om Arvefæste saaledes, som det i sig selv maa opfattes, det vil sige, som om Eiendomsrettens Bestanddele vare deelte mellem Flere, og under alle Omstændigheder er der en Herlighedsret — den være større eller mindre — forbeholdt Præstegaardene, hvilken kan afgive Grund til at antage, at der finder et bestemt Vaand Sted mellem Arvefæstejorden og Præstegaardene. Hvorledes ordner da Loven af 20de Juni 1850 dette Forhold? Den siger ikke, at Skatten skal svares paa den Maade, hvorpaa Endringsforslaget gaaer ud, men i en rigtig Erkjendelse af disse Forhold bestemmer den, at det Vederlag, hvorom der bliver Spørgsmaal, tilfalder Arvefæsteren. Det er altsaa en ganske anden Veie end den, Endringsforslaget gaaer, idet man her ganske seer bort fra, hvad der gjælder for Præstegaardenes og Arvefæstegaardenes Forhold i Kongeriget, og vil indføre en ganske ny Regel. Jeg troer, at det i sig selv er overordentlig uheldigt, naar man i denne Lov vil indskjyde Bestemmelser, om hvis Rigtighed man ikke kan have Visshed, fordi man mangler de fornødne Oplysninger, og som under alle Omstændigheder afvige fra det, Kongerigets øvrige Lovgivning fastsætter. Dette er min første Hovederindring imod Endringsforslaget, og dernæst maa jeg bemærke, skjøndt jeg dog ikke lægger videre Vægt derpaa, fordi jeg virkelig haaber, at det høie Thing ikke vil vedtage Endringsforslaget, at man vel indirecte kan see, at det er Arvefæsterne, hvem Gammelstatten skal paahvile, men det er i alt Fald ogsaa kun indirecte. — Foruden at man imidlertid saaledes let kommer til at indvikle sig i et Forhold, hvorover man for Tiden ikke er Herre, ligger der en anden og — jeg tør sige det — vigtig Forudsætning til Grund for Endringsforslaget. Det gaaer nemlig ud fra, at der kun er Spørgsmaal om disse Arvefæsteieendomme, hvilket er fremkaldt ved, at man har villet ramme alle Fordeieendomme, men dette opnaaer man ikke, da der er et Antal, om end ikke noget betydeligt, som alligevel ikke kommer til at betale Gammelstat; der er andre lignende Eiendomme, som ikke gaae ind under Arvefæsteforholdet og de andre lignende Forhold, og det er disse,

som Loven af 20de Juni 1850 sigter til, naar den i en af sine Paragrapher — jeg erindrer ikke i dette Dieblit Nummeret — taler om Arvefæstejorder eller andre lignende Eiendomme. Man vil altsaa, ved at vedtage dette Endringsforslag, ordne Sagen saaledes, at der slet ikke bliver Spørgsmaal om at give nogen Regel med Hensyn til disse andre Eiendomme, og dette er min anden Indvending. — Min tredje Indvending angaaer ligeledes en Forudsætning, hvortil Endringsforslaget knytter sig, men som jeg ogsaa tør sige er urigtig. Man vil ramme Arvefæsteieendommene efter den Afgift, de svare til Præstegaardene, men der er ikke saa Tilfælde, hvori Arvefæste har fundet Sted paa den Maade, at der i sin Tid eengang for alle er betalt en vis Kjøbesum, saaledes at den Arvefæsteafgift, der svares, er saa ringe, at den nærmer sig til en Ubetydelighed; jeg kan sige, at den kun ligesom er et Tegns paa, at denne Eiendom staaer i en saadan Herlighedsforbindelse til Præstegaarden. — Jeg har allerede anthydet, at man ved Endringsforslaget kommer fuldkommen bort fra den Censartethed, som Lovforslaget gaaer ud paa at tilveiebringe mellem Kongerigets Lovgivning og de indlemmede Deles. Jeg skal ikke dvæle ved, at det er soleklart, at der vil blive paaført de eventuelle Kald en større Byrde, thi dette lader sig vistnok forsvare, men ligesom man reent gaaer bort fra Censartetheden med Kongerigets Lovgivning, saaledes gaaer man ogsaa ved dette Endringsforslag aldeles bort fra den Censartethed, som selve Loven skal bringe tilveie. Det er de Herrer bekendt, at Principet i denne Lov er, at det, der skal tages i Betragtning ved Beregningen af Gammelstatten, er de hidtil til Stat og Commune erlagte Afgifter og Ydelser, men det, man gjør ved dette Endringsforslag, er noget ganske Andet, idet man ikke til Grund for Beregningen af Gammelstatten og i det Hele af Afgifterne lægger tidligere Ydelser til Staten, men en contractmæssig Afgift, som er bleven indført ved Arvefæsteieendommenes Afhændelse fra Præstegaardene, og jeg skal gjentage det, som endda i ikke saa Tilfælde er af den Bestaffenhed, at den er saagodtsom aldeles Intet. Jeg nærer virkelig det Haab, at disse Indvendinger ville overbevise